

ПЕТЪР НЕЗНАКОМОВ НА СЕЛЮ

chitanka.info

Ето че ние сме вече на село — аз и моята малка дъщеря. Дошли сме тук, за да укрепим своето здраве. Препоръчаха ни чист въздух и силна, калорична храна. Мислехме отначало да отидем в някоя голяма почивна станция, но после решихме, че на село е по-интересно — ще берем гъби из гората, ще събираме цветя за хербарий, ще ловим насекоми и изобщо ще проучваме живота.

Но първо да ви се представим: моята дъщеря Маргаритка е деветгодишно, синеоко и бледичко градско момиченце, а кратки сведения за мене могат да се получат от картотеката на Съюза на българските писатели. Ние живеем в София на улица с голямо движение и затова моята дъщеря обикновено си стои затворена горе в апартамента. Там ние се мъчим да я направим „човек“, като я караме да свири на пиано и да учи френски език. Наистина, пианото и френският език вървят добре, но Маргаритка от ден на ден става все по-бледа, по-затворена и саможива. Най-после аз реших: ще зарежем всичко и ще отидем на въздух и на простор. Първо, разбира се, трябва да получим съгласието на нашата много добра, но много заета майка. Тя се ядосва, вика, кори ни, но най-после вдигна ръце от нас, непоправимите лентяи, и ни разрешава да вървим, където ни видят очите! Урааа!

И ето ние вече сме настанени в малка слънчева стаичка в къщата на чичо Груд. Аз разтварям куфарите, а Маргаритка играе на двора. От отворения прозорец долита звънливият ѝ смях. В София тя никога не се смее така. Нареждам донесените лекарства на скрина — витамини, сиропи, хапчета, но тук те не изглеждат така внушителни, както на нощното шкафче в нашата спалня. Изведнъж вратата се отваря и на прага със зачервени бузки и сияещи сини очи застава дъщеря ми.

— Татко — съобщава с тайнствен глас тя, — в задния двор има теле.

Аз се правя на ужасно изненадан.

— Татко бе — гласът на дъщеря ми звучи така умолително, че би могъл да разтопи и камък, — мога ли да си поиграя с него?

— Може, разбира се. Само внимавай да не те мушне.

— Няма. Първо, то е много добро, и, второ, няма още рога. Значи да си поиграя?

Кимам с глава и тя излиза навън. След малко отново се връща.

— Татко, дай ми твоя гребен!

— Защо?

— Е... трябва ми. На моя зъбците са много нагъсто.

Подавам гребена. Тя изтичва и дълго-дълго не се явява никаква. Аз вече съм подредил багажа и седнал до прозореца, чета вестник. Изведнъж една мисъл ме пронизва — къде се дяна това дете? Да не би да е станало нещо? Отвън не долита никакъв звук.

Излизам и изтичвам в задния двор. Няма никой, но от сайванта се чува някакъв тайнствен шепот. Надниквам вътре. Маргаритка е прегърнала мъничкото сиво теленце, разчесва пухкавата му козина с моя нов гребен и му говори нещо безсмислено, но много нежно и ласкаво. После тя ме вижда, изчервява се и скрива гребена зад гърба си.

— Вие станахте приятели, а? — казвам аз.

— Татко, да видиш само какво добро теленце — окопитва се от смущението Маргаритка. — Всичко разбира. На френски му говорих, и френски разбира. Татко, нека го вземем в София бе...

— Къде ще го държим там? На балкона ли?

Маргаритка разбира безсмислието на молбата си и за миг бледичкото ѝ лице се натъжава. После изведнъж ѝ хрумва нова мисъл:

— Татко бе, може ли да накъсам малко цветя?

— За това трябва да питаш хазяйката.

— Питай я ти!

— На мене не ми трябва цветя. И после, нали решихме по пътя, че ще станем самостоятелни и смели хора.

Маргаритка пуска неохотно шията на телето и изтичва до мъничката пристройка, където ритмично трака станът на хазяйката.

— Разреша — излиза тя оттам със светнало лице. — Разреша също аз да водя телето на закуска...

— Не се казва закуска, а паша.

— Добре де!...

Тя изтичва в градината, като подскача весело, а аз влизам в стаята и се заемам с вестника. Към пет часа по предписание трябва да ѝ дам лекарство. Поглеждам към строгата редица на шишетата, после махвам с ръка — ще ѝ го дам довечера. Нека играе сега.

След малко закусуваме и отиваме на разходка в гората край селото. Повеждаме с нас и телето. То сега носи на шията си пъстър венец от градински цветя.

— Как ли ще се зарадва майка му, като го види — говори със сериозен тон Маргаритка. После се замисля и пита: — А къде е майка му, татко?

— Трябва да е на работа — отговарям аз.

— И тя ли е много заета?

Аз не казвам нищо, само мълчаливо притискам до себе си малката русокоса главица. После дълго говорим за храната на телетата, какво трябва да ядат те, за да бъдат здрави и да пораснат по-бързо. Аз поддържам, че любимата храна на телето е една чаша прясно мляко със захар и филия хляб, намазана с мед и масло. Маргаритка е поразена — тъкмо това ядене тя ненавижда от дъното на душата си.

— Ако то яде хляб и масло, и аз ще ям — казва тя решително.

Връщаме се за вечеря по мръкнало. Хазяйката ни е приготвила чорба от млад фасул. Чорбата е сготвена по селски, с много зарзават и е ужасно вкусна, но Маргаритка не се задържа на масата. Тя изсърбва три-четири лъжици и тича в задния двор, за да види как телето ще посрещне майка си, която се връща от паша (това разбираме по мученето на кравата). Тя гори също така от желание да разбере какво впечатление ще направи венецът на майката. Изведнъж чувам плач. Изтичвам с хазяйката отгатък. Маргаритка се е облегла на оградата, цялото ѝ мъничко телце се е свило от болка и обида, по бузите ѝ се стичат обилни детски сълзи.

— Какво стана? — викам аз. — Мушна ли те? Ама така е, като се вреш, дето не ти е работа...

— Кра... кра... кравата — казва на пресекулки Маргаритка — му изяде венеца...

— Ооо, туй ли било! — успокоявам се аз, но това като че ли още по-силно разплаква Маргаритка. — Не плачи де! Тя без да иска. Сигурно го е взела за трева...

— Как тъй за трева! Не вижда ли, че е венец...

— Може пък да е късогледа — изказвам предположение аз. — Нали кравата е късогледа, хазяйке?

Хазяйката кима с глава. Маргаритка престава да плаче и ни гледа изпитателно ту мене, ту старата жена. Ние сдържаме смеха си.

— А като е късогледа, защо не носи очила?

Обещаваме утре да купим очила на кравата и Маргаритка най-после се успокоява.

Време е за сън. Слагам дъщеря ми да спи на твърдото селско легло. Отивам при скрина с лекарствата, сипвам сироп в лъжицата, обръщам се, но Маргаритка вече спи така сладко, че сърце не ти дава да я събудиш. Хвърлям сиропа през прозореца...

... Цели пет дни Маргаритка не се отделя от телето. Тя го храни, пои, води на разходка. Пенчо, така е кръстено телето, също се привързва към своята малка градска приятелка и ходи като кученце след нея. Един ден аз го заварвам в нашата стая. Маргаритка седи на пода и му показва албума със семейните снимки на хазяйката. Телето разглежда внимателно избелелите фотографии, дори прави опит да изяде някои от тях, нещо, което страшно развеселява дъщеря ми. След това двамата излизат навън и отиват на чешмата. Маргаритка намира, че зъбите на телето са много жълти — то трябва да се научи да ги мие с паста „Идеал“.

— Нека свиква от малко — казва тя.

Хазяйката и чичо Груд примират от смях.

В края на седмицата Маргаритка вече има нова любов — това е магарето на съседите, кръстено, кой знае защо, Иларион. Тя сега не е онова плахо градско момиченце, каквото беше в началото. Без да пита никого, се качва на магарето и по цял ден го язди на широката поляна зад нашата къща.

— Знаеш ли какъв глупак е, татко — доверява ми вечер тя. — Водя го да пасе най-хубавата трева, а то яде тръни. Не си знае никак интереса. А иначе е много умно. Баба Тодорка вика, че то ѝ пренесло дървата за зимата. И гюмовете за мляко носи в мандрата, и всичко носи. Ти не го гледай, че е толкова малко...

Скоро Маргаритка пренася любовта си към нещо по-голямо — конете на чичо Груд. Чичо Груд е звеновод и от три дни вече дъщеря ми не се свърта у нас. Сутрин рано отива в стопанския двор, качва се на каруцата и заедно с чичо Груд пренася снопи от блоковете. Сега тя ме гледа отвисоко, тъй като аз не зная да карам коне.

Няколко пъти тя прекарва каруцата край къщи като седи горда и засмяна до уши на предната седалка. Точно пред моя прозорец опъва поводите и вика по селски „тпруу“, като ме поглежда с едно око, за да види ефекта. Чичо Груд седи до нея и добродушно ѝ се радва.

— Сърцето му се смее на това дете — казва ми той. — Я да си го направим ние селянче, да стане наше дете...

— Чичо Груде — прекъсва го делово Маргаритка, — хайде, че снопите няма да чакат. Закъсняхме...

— Давай! — казва чичо Груд и вдига камшика.

— Моля ти се, не ги бий, чичо Груде! — вика Маргаритка. — Те си знаят сами. Хайде, дий, Дорчо, дий, Злати!

Конете се понасят в тръс и дъщеря ми ми хвърля през рамо още един победоносен поглед, към мене, изостаналия, който нищо не разбира от селските работи.

Няколко пъти аз правя опит да примамя Маргаритка на лов за пеперуди. Но тя все няма време. Те сега там, в текезесето, са много заети — пренасят с каруцата дини от бостана.

— Почакай де! — казва Маргаритка с досада. — Няма да се свършат пеперудите. А на мене бай Дико ми възложи задача — дините трябва да се пренесат срочно.

Бай Дико е председател на текезесето и е голям приятел на дъщеря ми. Не друг, а лично той е заявил публично, че ако не е тя, няма да могат да оберат дините. Време ли е сега за такива несериозни работи като лов на пеперуди.

— И въобще, татко, ти много леко гледаш на нещата. Мама е права.

— А не ти ли е мъчно за майка ти? — питам аз.

Маргаритка се замисля.

— Мъчно ми е — казва тя, — ама първо да свършим със задачите.

Дните отлитат един по един. Скоро ще трябва да си вървим. Дъщеря ми вече язди на кон без седло, лицето ѝ е изпечено, от нея лъха здраве. Лекарствата, които носим, така си и стоят неупотребени на скрина. Тя разговаря като равна с приятелите на чичо Груд и също като тях се безпокои, че нямало достатъчно дъжд за царевицата.

Как да ѝ кажа, че ни остават още два дни? Как да затворя това волно птиченце пак в трите тесни софийски стаи? Но... трябва. Нашата майка вече ни вика. Били сме непоправими лентяи. Кой, според нас, щял да учи френски и да свири на пиано?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.